

Solidaritat de flors,
de Joan Lamote de Grignon

La partitura autògrafa d'aquesta sardana està datada el març de 1907. Sembla, per tant, que es tracta de la primera sardana de l'autor. No sabem quin sentit pot tenir el títol de l'obra ni tampoc coneixem la vinculació de l'autor amb la marquesa d'Alonso de León, a qui està dedicada.

L'autor utilitza en aquesta sardana dues tonalitats ben característiques en el repertori sardanístic: Fa per als curts i Si b en els llargs, ambdues sobre el mode major clàssic. L'estructura i el desenvolupament d'aquesta sardana són d'una claredat i senzillesa que en fan innecessari l'anàlisi formal.

Cal assenyalar l'absència del trombó en la instrumentació original, cosa que -per l'època- no ens ha d'estranyar. En la present edició s'ha inclòs aquest instrument, i s'hi utilitza gairebé sempre com a substitut d'altres instruments de metall en l'acompanyament, a fi d'aconseguir alguns compassos d'espera per a aquells instruments que, pràcticament, no en tenien. Per tal de respectar la instrumentació de l'autor, aquestes mutacions s'han fet amb la indicació "trombó" sobre els fragments que, en ser substituïts per aquest instrument, es converteixen en compassos d'espera. També, en la present edició, es dona la possibilitat que en els compassos 28 a 36 de llargs, el segon tenora substitueixi el solista, tot atorgant un descans necessari per a aquest darrer.

Assenyalem finalment la preocupació de part de l'autor respecte del fet de mesurar correctament el ritme inicial dels curts. És per aquest motiu que, no acontentant-se a posar sobre les notes uns signes de puntuació -que d'altra banda semblen totalment innecessaris des del punt de vista interpretatiu-, va afegir al peu de cadascuna de les partícels de l'edició impresa l'any 1907 l'anotació següent, que transcrivim literalment:

"L'autor prega als senyors instrumentistes tinguin especial empenyo en que'l ritme de la melodia dels curts, sigui ben precís, evitant el que el dibuix surti en aquesta forma | „

Afortunadament, avui dia la preparació dels instrumentistes de cobla fa innecessària una puntualització d'aquestes característiques.

Jordi León
Director de la Cobla Sant Jordi
Barcelona, juliol 2000

Nupcial,
de Ricard Lamote de Grignon

Fou la primera de les set sardanes que va compondre aquest autor, i ho va fer per celebrar el primer aniversari del seu casament, que s'havia oficiat a Montserrat el 8 de desembre de 1924. A la portada del manuscrit original, hi figura la inscripció "21-X-25", referida, ben segur, a la data de la composició o de l'estrena.

Al meu entendre, és la sardana més lluminosa de totes les que va compondre Ricard Lamote de Grignon. Els curts estan escrits en la tonalitat de Do major i els llargs se'ns presenten en Fa major com a tonalitat principal. L'obra presenta tres temes clarament diferenciats:

1. El tema dels curts, de caràcter èpic, presentat a octaves per la fusta i conclòs en tutti de manera brillant.
2. El coral inicial dels llargs, de 16 compassos de durada, exposat en Fa major i repetit en Do major (E a F) amb més riquesa harmònica i instrumental.
3. El tema de caràcter infantil, també de 16 compassos (F a G), protagonitzat pels tibles i presentat en la tonalitat de Do major.

Aquest darrer tema és utilitzat de manera episòdica i en constant modulació (G a J) per anar a cercar el tutti final: una reexposició conclusiva en què es recupera la tonalitat principal (Fa major) i es contrapunten els tres temes de l'obra. L'eix vertebrador d'aquest contrapunt és el tema dels curts que les tenores fan sonar per augmentació a mode de cantus firmus. Flabiol i tibles fan referència, bé que per disminució, al segon tema, mentre que les trompetes recorden el tercer. Els instruments greus actuen com a base harmònica iniciada sobre un pedal de tònica.

La dimensió simfònica d'aquesta sardana ha propiciat que qui signa aquestes línies n'hagi fet una versió per a dues cobles basant-se en la brillant orquestració de l'autor feta l'any 1926 per a la Banda Municipal de Barcelona.

Jordi León
Director de la Cobla Sant Jordi
Barcelona, juliol de 2000

Solidaritat de flors,
de Joan Lamote de Grignon

La partitura autògrafa de esta sardana està datada en març de 1907. Pareix, pués, que se tracta de la primera sardana. No sabem què significació pot tenir el títol de la obra ni tampoc coneixem la vinculació del autor amb la marquesa de Alonso de León, a qui està dedicada.

El autor utilitza en esta sardana dos tonalitats molt típiques en el repertori sardanístic: Fa per als curts (compassos curts) i Si b en els llargs (compassos llargs), tots dos sobre el mode major clàssic.

La estructura i el desenvolupament de la present sardana són de una claredat i senzillesa que fan innecessari el seu anàlisi formal.

Cabe mencionar la absència del trombó en la instrumentació original, el que donat l'època no deu estranyar-nos. En la present edició s'ha inclòs el mencionat instrument, i s'utilitza gairebé sempre com a substitut dels instruments de metall en l'acompanyament, a fi de aconseguir alguns compassos d'espera per aquells instruments que, pràcticament, no tenien. Per respectar la instrumentació del autor, dites mutacions se mostren amb la indicació "trombó" damunt dels fragments que, al ser substituïts per aquest instrument, es converteixen en compassos d'espera. Igualment, en la present edició, s'ofereix la possibilitat de que en els compassos 28 a 36 de llargs, el segon tenor substituïa al solista, otorgant un descans necessari per a aquest últim.

Finalment, senyalem la preocupació del autor amb respecte a la correcta mesura del ritme inicial dels curts. És per això que, no contentant-se amb posar damunt les notes uns signes de puntuació -que per altra part semblen totalment innecessaris des del punt de vista interpretatiu-, afegí al peu de cada una de les partícules de la edició impresa en l'any 1907 la següent anotació, que traduíem:

"El autor demana als senyors instrumentistes que facin especial esforç en que el ritme de la melodia dels curts sigui molt precís, evitant que el dibuix aparegui en esta forma .

Afortunadament, avui en dia la preparació dels instrumentistes de cobla fa innecessària una puntualització d'aquesta índole.

Jordi León
Director de la Cobla Sant Jordi
Barcelona, juliol 2000

Nupcial,
de Ricard Lamote de Grignon

Fue la primera de las siete sardanas que compuso el autor, y la realizó para celebrar su primer aniversario de bodas, que se habían oficiado en Montserrat el 8 de diciembre de 1924. En la portada del manuscrito original figura la inscripción “21-X-25”, mencionando, seguramente, la fecha de composición o del estreno.

A mi modo de ver, se trata de la sardana más luminosa de todas las que compuso Ricard Lamote de Grignon. Los curts (compases cortos) están escritos en la tonalidad de Do mayor y los llargs (compases largos) se nos presentan en Fa mayor como tonalidad principal. La obra presenta tres temas claramente diferenciados:

1. El tema de los curts, de carácter épico, presentado en octavas por la madera y concluido en tutti de forma brillante.

2. El coral inicial de los llargs, de 16 compases de duración, expuesto en Fa mayor y repetido en Do mayor (E a F) con más riqueza armónica e instrumental.

3. El tema de carácter infantil, también de 16 compases (F a G), protagonizado por los tibles (especie de tenora) y presentado en la tonalidad de Do mayor.

Este último tema es utilizado de forma episódica y en constante modulación (G a J) para ir a buscar el tutti final: una reexposición conclusiva donde se recupera la tonalidad principal (Fa mayor) y se contrapuntean los tres temas de la obra.

El eje vertebrador de dicho contrapunto es el tema de los

curts que las tenoras hacen sonar por aumentación a modo de cantus firmus. Flabiol (flautín) y tibles se refieren, aunque

por disminución, al segundo tema, mientras que las trompetas recuerdan al tercero. Los instrumentos graves actúan como base armónica iniciada sobre un pedal de tónica.

La dimensión sinfónica de esta sardana ha propiciado que quien firma las presentes líneas haya realizado una versión para dos coblas basándose en la brillante orquestación del autor realizada en el año 1926 para la Banda Municipal de Barcelona.

Jordi León
Director de la Cobla Sant Jordi
Barcelona, julio de 2000

Flabiol=Caramillo

Tible=Chirimía soprano

Tenora=Chirimía tenor

Trombó=Trombón

Fiscorn=Fiscorno bajo

Contraaix=Contrabajo

Solidaritat de flors,
by Joan Lamote de Grignon

The autographic score of this piece is dated in March 1907, so it would appear to be Joan Lamote de Grignon's first sardana. We do not know what meaning there may be to the title – “Solidarity of Flowers” – nor do we have any knowledge of the composer's connection with the Marquesa de Alonso de León, to whom this work is dedicated.

In this sardana Lamote de Grignon uses two very typical tonalities of this musical genre: F for the curts (short measures) and B flat for the llargs (long measures), both in the classic major mode.

This sardana's structure and development present a clarity and simplicity that make unnecessary any formal analysis.

We may mention, however, the absence of the trombone in the original instrumentation, although this is not surprising if one considers the period in this piece was composed. The trombone has been included in the present edition, in almost all cases replacing other brass instruments in the accompaniment in order to provide a few rest measures for the instruments that originally played almost continuously. With the aim to respect the composer's instrumentation, these modifications are marked by the word “trombón” over the fragments that, on being replaced by the trombone, have become rest measures. The present edition also offers the possibility of the second tenora substituting the soloist in the llarg measures 28 to 36, giving the soloist a necessary pause in this way.

Lastly, we may point out the composer's concern about the correct measurement of the initial rhythm of the curts. For this reason he was not content to place some punctuation marks over the notes - marks that moreover appear totally unnecessary from the interpretative standpoint -, but also added at the foot of each of the particellas (parts) of edition printed in 1907 the annotation translated as follows:

“The author requests the honourable instrumentalists to take special care to ensure that the rhythm of the melody of the curts is quite precise, in order to prevent the drawing

 from appearing in this way “.

Fortunately, today the training of cobla instrumentalists makes unnecessary a remark of this nature.

Jordi León
Conductor, Cobla Sant Jordi
Barcelona, July 2000

Nupcial,
by Ricard Lamote de Grignon

This was the first of the seven sardanas composed by Lamote de Grignon, who wrote it to commemorate the first anniversary of his wedding at Montserrat on 8 December 1924. The cover of the original manuscript bears the inscription “21-X-25”, which was doubtless the date of this piece’s composition or first performance.

In my opinion this is the most luminous of all Ricard Lamote de Grignon’s sardanas. The curts (short measures) are written in the tonality of C major while the llargs (long measures) are mainly in F major. This piece contains three clearly differentiated themes:

1. The theme of the curts, of an epic character, presented in octaves by the woodwinds and brilliantly concluded in a tutti.
2. The opening chorale of the llargs, with a duration of 16 measures, exposed in F major and repeated in C major (E to F) with greater harmonic and instrumental richness.
3. The children’s theme, also of 16 measures (F to G), which is dominated by the tibles (a kind of tenora, or flageolet) and presented in the tonality of C major.

This last theme is used sporadically and is constantly modulated (G to J) on the way to the final tutti, which forms a conclusive re-exposition in which the main tonality (F major) is recovered and all three themes of the work are set in counterpoint. The vertebrating axis of this counterpoint is the theme of the curts, played by the tenoras in augmentation in the fashion of a cantus firmus. The Flabiol

(piccolo) and the tibles refer, in diminution, to the second

theme, while the trumpets recall the third theme. The bass instruments provide a harmonic base that is begun on a tonic pedal.

This sardana’s symphonic dimension induced me to develop a version for two coblas based on Ricard Lamote de Grignon’s brilliant orchestration from 1926 for the Municipal Band of Barcelona.

Jordi León
Conductor, Cobla Sant Jordi
Barcelona, July 2000

Flabiol=Rustic pipe
Tible=Soprano Shawn
Tenora=Tenor Shawn
Trompeta=Trumpet

Trombó=Trombone
Fiscorn= Baritone Bugle
Contrabaix=Double Bass

SOLIDARITAT DE FLORS

Joan Lamote de Grignon

Flabiol

Tible I

Tible II

Tenora I

Tenora II

Trompeta I

Trompeta II

Trombó

Fiscorn I

Fiscorn II

Contrabaix

NUPCIAL

Ricard Lamote de Grignon

Flabiol *ff* *p* *Solo* *p* *A*

Tible I *ff* *p* *Solo* *p*

Tible II *ff*

Tenora I *ff*

Tenora II *ff*

Trompeta I *pp*

Trompeta II *pp*

Trombó

Fiscorn I *p*

Fiscorn II

Contrabaix *pizz.* *pp*